

UTDRAG AV STATSMINISTERENS FOREDRAG I HALDEN 28. AUGUST 1979

Hvis man skal trekke fram én næring i Norge som betyr mer enn de andre, må dette nødvendigvis og naturligvis bli industrien. Med en sysselsetting på ialt rundt 400.000 mennesker og med en verdiskaping som er mer enn en fjerdedel av landets samlede økonomiske virksomhet, er det en næring som ruver i vår nasjonale økonomi. Det er i første rekke industrien som gjennom den betydelige eksportvirksomhet skaffer det valutamessige grunnlag for den store vareinnførselen vi trenger.

Det er Regjeringens ansvar å fastlegge de rammebetingelsene som de enkelte bedrifter må arbeide under. Videre er det Regjeringens ansvar å ta initiativ til

- 2 -

nødvendige samarbeidstiltak mellom myndigheter og næringsliv for å fremme industriens og landets interesser.

Da forholdene i 1973-74 tydet på at vi stod overfor en kjent konjunkturedgang, besluttet Regjeringen å arbeide seg gjennom denne krisen ved å formidle lån og støtteordninger til de bedrifter som trengte det for å holde hjulene i gang. Denne politikken lyktes bra.

Men for andre deler av industrien har det vist seg at tilbakeslaget er dypere og mer langvarig enn noen trodde. Skipsbygging, stålindustri, støperier, deler av teko-industrien er velkjente eksempler på disse mer langsiktige problemene.

En varig løsning på problemene innen slike bransjer og næringer kan ikke bare ligge i kortsiktige støttetiltak, men også muligheter for å stille om produksjonen til områder med et lønnsomt produksjonsgrunnlag. Det vil bare utsette problemene, og på lengre sikt gjøre dem vanskeligere, hvis vi unnlater å ta opp disse omstillingsproblemene.

Derfor har Regjeringen slått inn på en aktiv linje for å bedre industriens muligheter til å gjennomføre nødvendige omstillinger, og beholde og styrke sin konkurransevne og lønnsomhet. Tidligere i år har Regjeringen lagt fram forslaget om å oppheve investeringsavgiften for de såkalte aktiverbare investeringer i industri og bergverk. Gjennom kredittpolitikken legger vi tilsvarende vekt på å sikre den nødvendige kapitaltilførsel til industriens

nødvendige investeringer og øvrige virksomhet. For de offentlige kredittinstitusjoner er det i første rekke investeringer til omstilling av produksjonen i de vanskeligstilte industrigrener som er det viktigste tiltak for å trygge produksjon og sysselsetting i disse områdene.

Videre har Regjeringen satt i verk en rekke tiltak for å styrke norsk industris muligheter til å slå igjennom på eksportmarkedene. Dette er et typisk område hvor offentlige myndigheter og industrien har et felles ansvar for å finne fram til gode løsninger som er med å sikre arbeidsplassene i de norske bedriftene.

Et nytt tiltak i de siste par år er å gi spesiell støtte til et samarbeid mellom industriens bedrifter, den tekniske forskning og myndighetene. Formålet med dette er å gi støtte til de forskings- og utviklingstiltak som bedriftene ønsker å foreta, og som i løpet av

forholdsvis kort tid kan gi synlige resultater i form av mer rasjonell, konkurransedyktig produksjon, til dels av nye produkter. Dette innovasjonsprogrammet, som det kalles med et nytt og fremmed ord, har slått godt an i industrien, hvor mange bedrifter som tidligere ikke har vært i stand til å gjennomføre de forskings- og utviklings- tiltak som er nødvendige, nå kan få en håndrekning til dette, og vil på den måten kunne stabilisere og trygge sin virksomhet.

Som en viktig del av vår oljepolitikk er det som kjent også Regjeringens hensikt å kople norsk industri inn i et nærmere samarbeid med utenlandske industri- bedrifter som har teknologi, markedsføringsapparat som vil gi en større styrke og bredde for norsk virksomhet.

Endelig vil jeg nevne de forskjellige tiltak som

er under utforming for å få den best mulige tillempling av ny moderne teknologi i norsk industri. Dette gjelder i første rekke innen elektronikken, hvor de såkalte mikroprosessorer har skapt en ny stor mulighet til mer rasjonell produksjon, og ofte også til å påvirke arbeidsmiljøet.